

Iva Bittová, med blant andre Gjertrud Økland i støtteapparatet, ledet en feiende flott konsert på Tou tirsdag kveld.

📷 CARINA JOHANSEN

Europeisk kjøkken på sitt beste

KONSERT: Der satt de i en halvsirkel og spilte så gnistene føyk, fiolinene gråt og tårene spratt.

Leif Tore Lindø
leif.tore.lindo@aftenbladet.no

Angrusori (Kitchen Orchestra + slovakiske rommusikere),
Tou, tirsdag kveld, 80 minutter, stappfullt.

I 2016 gikk medlemmer fra Kitchen Orchestra og en gruppe slovakiske musikere i gang med å, hold deg fast, lang setning, «utforske spillerommet mellom gamle migrasjonssanger fra romtradisjonen og det mer eksperimentelle og improvisasjonsbaserte samtidssegmentet». Ensemble kaller seg Angrusori etter romuttrykket for «ring». I flere år jobbet med å utvikle og raffinere nye hybride former for rombasert musikk.

To band startet i hvert sitt hjør-

ne, møttes i midten og laget musikk. Den musikken ble veldig, veldig fin. Albumet «Live at Tou» kom litt bardust på under-tegnede, som i ren begeistring stemplet det med en sekser. Etter å ha plukket det opp igjen nå, innser jeg at det var helt på sin plass. Strålende album, et varmt, fyrig, djervt og rørende stykke musikk.

At liveversjonen på Tou av en liveplate fra Tou var god skit, det kom ikke som en stor overraskelse.

Hele spekteret

Komponist, fiolinist og vokalist Iva Bittová leder det hele sammen med Nils Henrik Asheim. Gjertrud Øklands fiolinkompetanse på dette området er godt kjent. Sammen med sine slovakiske kolleger Marcela Dreveňáková (vokal), Jozef Dreveňák (vokal/gitar), Patrik Ziga (fiolin) og Roman Harvan (cello) spiller hun intenst, vakkert, sårt og lyttende. Fra norsk hjørne stiller også saksofonist Petter Frost Fadnes, trekkspiller Johan Egdetveit, trommis Ståle Birkeland og vokalist Signe Irene Time. I dette mylderet finnes ryddige og vare melodier, sprelske utskielser,

såre stykker og samspill som slår gnister. Det er opp på stormfulle høyder, ned i mørke daler, og hvis du fremdeles vil ha flere småkleine metaforer: Konserten var en berg- og dalbanetur, dels planlagt og dels tok den veien vinden blåste. En annen solid klisje: Dette er ekte vare, fullt av nerve og risiko og alt det som gjør god livemusikk til noe ekstra.

Jeg så flere som tørket en tåre, og til slutt var det noen som ikke klaret å holde seg i sitt stavangerske skinn – og danset. Det var såpass.

God musikk, altså, veldig god, fra musikere som både vet hva de holder på med, ikke er bittne redde for å kaste seg ut på dypet og som har ørene åpne for ha andre spiller, følger etter og veksler på å dra. Folkemusikken skliir over i den improviserte musikken, de smelter sammen, flyter fra hverandre, finner tilbake igjen, og sånn holder de på.

Sjekk det ut

I mitt hode, med mine rammer, lekte de seg et sted mellom Elias Akselsen, Buena Vista Social Club og Stian Carstensens kompliserte og frie univers. Det bølget og gnistret foran en stappfull

Maskinhall på Tou. Her var det fest, klagesang, bønn og basar, utfordrende impro-partier, string swing, nydelige melodier, harmoni og disharmoni i skjønn, skjønn forening. Tekstene var på et fremmed språk. Min slovakisk er svært begrenset, men selv om jeg ikke forsto ett ord av hva de sang, forsto jeg utmerket godt hva de mente.

Til slutt en liten anbefaling for framtiden. Hvis du ser navnet «Kitchen Orchestra» på noe, hva som helst, så sjekk det ut. Ikke la deg vippe av pinnen av begreper

som «samtidsmusikk» eller «improvisasjonsbaserte samtidssegmentet». De er et tøft band som kan spille hva som helst. De har en fri tilnærming til musikken, kombinert med et ønske og en evne til å formidle og komme i direkte kontakt med publikum. De plukker alltid gode samarbeidspartnere, og de åpner horisonten din litt hver gang. Samtidsmusikken blir ikke et fremmedlegeme, men inviterende og fin å oppleve, også for oss som ikke har hovedfag i sjangeren.

Sjekk det ut neste gang.

Trommis Ståle Birkeland og trekkspiller Johan Egdetveit.

📷 CARINA JOHANSEN